

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Marocké království
X.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2021, č. j. KRPA-243209-30/ČJ-2021-000022-MIG

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 7. 12. 2021, č. j. KRPA-243209-30/ČJ-2021-000022-MIG, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když je jeho rozhodnutí v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu; § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí; § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí; též § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), jelikož doba zajištění znemožňuje žalobci právo na pravidelný soudní přezkum rozhodnutí.
3. Žalobce rozporuje závěry žalovaného ohledně délky zajištění a nesouhlasí s prodloužením doby zajištění o dalších 90 dní, neboť takové prodloužení znamená, že žalobce bude omezen na osobní svobodě celkem na 180 dní, tedy na maximální možnou délku podle zákona o pobytu cizinců. Zajištění na takovou dobu považuje za nepřiměřené. Žalovaný uvedl, že předpokládá, že obdrží všechny potřebné informace k ověření totožnosti žalobce a bude možné vyřídit podklady k realizaci správního vyhoštění žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný si je vědom problematiky komunikace s Velvyslanectvím Marockého království a složitosti obstarání náhradního cestovního dokladu pro občany Maroka. Žalovaný však své zkušenosti nezohlednil ve svém postupu - zejména pak v rychlosti postupu. Ačkoliv byl žalobce zadržen již 17. 9. 2021, dokumenty k jeho ztotožnění byly na velvyslanectví (které se nachází v Praze) odeslány až 9. 11. 2021, tedy cca měsíc a půl po jeho zadržení, což se rovná půlce původně stanovené doby zajištění. V případě, že si žalovaný byl dobře vědom toho, že ambasáda pracuje velmi pomalu (v některých případech i 10 měsíců), měl ve věci ztotožnění žalobce postupovat mnohem rychleji.
4. Informace policie o tom, že se v minulosti podařilo ztotožnit 3 občany Marockého království je neúplná, a tedy nerelevantní. Žalovaný neuvedl, u kolika občanů Maroka se ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu nepodařilo, a v jaké situaci byly ztotožněné osoby. Uvedená informace tedy postrádá kontext a nelze z ní usuzovat, že se ztotožnění žalobce podaří. Z napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, z jakých důvodů se žalovaný domnívá, že v případě žalobce dojde ke spolupráci ze strany velvyslanectví. Žalobce zdůraznil, že zajištění představuje nejzazší prostředek, který umožňuje správnímu orgánu zasáhnout do jeho ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Když

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

nebylo dosaženo požadovaného účelu komunikace mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) a Velvyslanectvím Marockého království v Praze ani po třech měsících zajištění, mělo být přistoupeno k prodloužení zajištění o dobu kratší, nikoliv automaticky o celých 90 dní. Správní orgán sám uvádí, že doba trvání ověření totožnosti na velvyslanectví je založena na pouhém odhadu. Není tudíž zřejmé, jestli vůbec v době zajištění žalobce bude jeho totožnost ověřena.

5. Žalovaný správní orgán nedostatečně konkrétně odůvodnil skutečnosti, které ho vedly k prodloužení zajištění o 90 dní. Stanovení doby zajištění je nutné řádně odůvodnit, tedy popsat všechny úkony, které budou následovat za účelem realizace správního vyhoštění. Doby zajištění tak nelze stanovit pouze paušálním odhadem. To ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Právě prodloužení doby zajištění o celých 90 dní evokuje, že správní orgán nepřistoupil k případu přísně individuálně.
6. Žalobce měl za to, že správní orgán nedostatečně odůvodnil, proč neprodloužil zajištění o dobu kratší a proč bylo nutné zajištění prodloužit o 90 dní, a tedy tak na maximální možnou délku zajištění. Žalobce se domnívá, že když už správní orgán přistoupil k prodloužení doby jeho zajištění, měl zajištění prodlužovat postupně po kratších intervalech, tak aby se dala průběžně vyhodnocovat situace a důvody trvání zajištění žalobce. Postupem žalovaného žalobce přišel o možnost pravidelného přezkumu zajištění, zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, dle kterého je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění.
7. V doplnění žaloby žalobce namítal též, že neuváděl při výslechu, že nemá rodiče, oba žijí v Maroku a jsou v dobré situaci. Šlo o špatný překlad, tlumočník ho k podpisu protokolu nutil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že na jeho straně k žádnému prodlení nedošlo, neboť žádost o zjištění totožnosti byla vyhotovena hned 17. 9. 2021.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 16. 9. 2021 byl hlídkou policie kontrolován žalobce, hlídce pak uvedl jméno A. L., narozený 2005. Dne 15. 9. 2021 žalobce v zařízení OSPOD Praha 5 uvedl identitu novou (viz záhlaví žaloby).

11. Dne 17. 9. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí KRPA-243209-16/ČJ -2021-000022-MIG, kterým rozhodl o zajištění žalobce v zařízení o zajištění cizinců podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění, neboť žalobce nedisponoval žádným vízem ani dokladem totožnosti a ani jiným dokladem, kterým by mohl prokázat svoji totožnost, a správní orgán potřeboval zjistit totožnost a zajistit náhradní cestovní doklad kvůli realizaci správního vyhoštění. Doba zajištění byla žalobci stanovena na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 16. 9. 2021. Dne 7. 12. 2021 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí, kterým byla podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce o dalších 90 dní.
12. Původní dobu zajištění 90 dnů stanovil žalovaný v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2021 s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem, musí proto dojít nejprve k ověření totožnosti cizince, bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad, poté bude podána žádost o náhradní cestovní doklad, ŘSCP vyhotoví dožádání a zašle je na zastupitelský úřad, následně je nutné vyčkat reakce dožádaného státu, doba vydání náhradního cestovního dokladu se pohybuje u států z třetích zemí od 40 do 60 dnů. Bylo přihlédnuto též k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů (letenka nebo vyjednání průvozu cizince přes jiné státy Evropské unie, policejní eskorta přes dotčené státy, komunikace se státem o vzetí zpět cizince), tato doba se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů.
13. Podle zprávy ŘSCP ze dne 7. 12. 2021 byly dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu dne 9. 11. 2021 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v Praze. Dne 3. 12. 2021 bylo velvyslanectví zasláno další dožádání ohledně ověření totožnosti žalobce. Velvyslanectví obnovilo spolupráci a činí kroky ke zjišťování totožnosti. Do současnosti se toto podařilo u tří osob (doba ověřování činila cca 10 měsíců).
14. Prodloužení zajištění o 90 dnů bylo odůvodněno stejným způsobem jako v rozhodnutí o zajištění, bylo doplněno, že kroky k ověření totožnosti a k vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty, ověření totožnosti je stále v běhu a nelze stanovit, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

17. Soudy ve správním soudnictví opakovaně judikují, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny, čl. 5 Úmluvy, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48 mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Spojenému království, stížnost č. 13229/03). Nejvyšší správní soud též poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. V bodě [23] k tomu konkrétně uvedl, že: „[p]odle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“
19. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně, a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl 1. senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku „[p]ři přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí

především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“

20. Žalobce namítal, že prodloužení doby zajištění o 90 dnů považuje za nepřiměřeně dlouhé, žalovaný měl postupovat rychleji. Ze správního spisu je zřejmé, že žádost o zjištění totožnosti byla vyhotovena žalovaným dne 17. 9. 2021, dalším krokem bylo až zaslání dokumentů týkajících se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu dne 9. 11. 2021 na Velvyslanectví Marockého království v Praze, tedy za 54 dnů. Ze správního spisu není zřejmé, čím byla způsobena tato prodleva, ze spisu neplyne, kdy žalovaný žádost odeslal na ŘSCP, ani jaké kroky v mezidobí ŘSCP konalo. Soudu je z úřední činnosti známo, že ŘSCP je zpravidla ve lhůtě kolem dvou týdnů schopno žádost na příslušné velvyslanectví odeslat. Pokud jde o dobu delší, pak bývá ze správního spisu a odůvodnění rozhodnutí o zajištění zřejmé, jaké konkrétní kroky byly podniknuty. Například ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 1 A 7/2021 tato doba činila 47 dní, ale dožádaný stát vyžadoval daktyloskopickou kartu, a bylo tak nutno spolupracovat s Kriministickým ústavem, ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 13 A 8/2021 tato doba činila 40 dní, ale žádost musela jít od ŘSCP nejprve na Velvyslanectví ČR v Berlíně, které žádost předávalo Velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně, ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 19 A 47/2021 tato doba činila pouhých 10 dní, ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Azs 5/2019 tato doba činila 16 dní, ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 119/2020 tato doba činila též 16 dní. Soud nevyklučuje, že ŘSCP v době od 17. 9. do 9. 11. účelné kroky mohlo konat, tyto však ze správního spisu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývají, soud tak musí dát za pravdu žalobci, že policie v tomto případě nepostupovala dostatečně pečlivě a aktivně, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a ESPL. Soud si je vědom skutečnosti, že žalovaný se zřejmě až z přípisu ŘSCP dozvěděl, že dokumenty byly na velvyslanectví zaslány až 9. 11. 2021, avšak pokud k této skutečnosti samo ŘSCP neposkytlo bližší informace, bylo vhodné dotazem zjistit, z jakého důvodu došlo k této téměř dvouměsíční prodlevě, o zjištěných skutečnostech učinit do spisu záznam a následně posoudit, zda za stávající situace je další zajištění žalobce v souladu se zákonem. Žalobce poukazoval na to, že bylo z úřední činnosti policie známo, že Marocké království patří mezi země, kde je spolupráce obtížnější a pomalejší, ale toto není podstatné, doba zajištění má být co nejkratší vždy a správní orgány musí postupovat bez průtahů a pečlivě bez ohledu na to, jaká je kvalita spolupráce s dotčeným státem. Za situace, kdy žalobci byla prodloužena původní doba zajištění 90 dní o dalších 90 dní a ŘSCP bez vysvětlení odeslalo žádost ke zjištění totožnosti žalobce téměř po dvou měsících, nelze považovat napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění za zákonné.
21. Soud přisvědčil žalobci i v tom směru, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč je doba prodloužení zajištění 90 dní, přitom jde o téměř identické odůvodnění, jako v rozhodnutí o zajištění (vyjma konstatování, že kroky k ověření již byly podniknuty). Je zřejmé, že část úkonů již byla provedena, nicméně skutečnost, že dokumenty již byly velvyslanectví poslány 9. 11. 2021, není v délce doby prodloužení nijak zohledněna (přitom bylo podle tvrzení žalovaného reálné očekávat reakci v době 40 až 60 dnů od zaslání žádosti, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí dne 7. 12. 2021

by tato doba činila cca 12 až 32 dnů). Pokud byla takto dlouhá doba zajištění stanovena vzhledem ke skutečnosti, že celková doba ztotožnění cizince a zajištění dokladů dosahovala podle zkušeností žalovaného až 10 měsíců, toto nebylo v rámci odůvodnění délky prodloužení zajištění zohledněno, tento argument byl použit pouze k odůvodnění reálného předpokladu realizace vyhoštění.

22. Nelze však souhlasit s námitkou žalobce ohledně nepřiměřenosti zajištění v délce 90 dní vzhledem k nedostatečné periodicitě soudního přezkumu. Co se týče dostatečné periodicity přezkumu, soud k odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 97/2012-26 ze dne 4. 9. 2012 uvádí následující. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že: *„Pokud soud ve správním soudnictví přezkouvává rozhodnutí o zajištění cizince, je povinen se k žalobní námitce zabývat neúčinností prostředků upravených v ust. § 200o až § 200u o. s. ř., a to za předpokladu, že je tato námitka podložena relevantními informacemi o běžné délce těchto soudních řízení. V daném případě stěžovatelovo tvrzení v tomto směru vycházelo z informace, která mu byla poskytnuta podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je tedy na městském soudu, aby v dalším řízení zjistil, jaká je dosavadní soudní praxe na soudech, které ve věcech cizinců rozhodují, resp. rozhodovaly podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. (v současné době pouze Okresní soud v Mladé Boleslavi; dříve také Okresní soud v Břeclavi). Je nutné odlišit soudní praxi, kdy rozhodování trvá déle v ojedinělých případech, nebo kdy je délka soudního řízení ovlivněna např. obstrukcemi zajištěných cizinců, od soudní praxe, kdy pravidelně takové řízení trvá dva a více měsíců. Pokud by se jednalo o ojedinělé případy, není důvodu o účinnosti řízení podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. z hledisek čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy pochybovat. Naopak, pokud by se jednalo o převažující praxi, bude na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“* K citovanému rozhodnutí soud uvádí, že v daném případě se jednalo o odlišnou situaci, kdy navíc konstatování soudu o tom, jak správní orgány mají stanovovat délku zajištění, bylo hodnoceno ve vztahu k délce soudního řízení. Dané bylo vztaženo ke stavu, kdy by bylo pravidlem, že soudní řízení trvá dva a více měsíců, přičemž bylo hledáno řešení, které by tuto lhůtu korigovalo. Pro úplnost soud dodává, že ve zde řešeném případě bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 7. 12. 2021, přičemž soud rozhoduje v krátké lhůtě dle zákona o pobytu cizinců, tedy tuto lhůtu nelze považovat za nikterak nepřiměřenou.
23. Samotné prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů tak nelze považovat vždy za nepřiměřeně dlouhé, vždy je nutno zohlednit konkrétní situaci. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že cizincům, kteří nemají cestovní doklad, je v případě zajištění za účelem správního vyhoštění běžně stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů, přičemž často následně dochází i k jejímu prodloužení o 90 dní, jestliže se cestovní doklad a realizaci vyhoštění v této lhůtě nepodaří zajistit, srov. např. případy řešené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 110/2020-22, ze dne 22. 10. 2020, č. j. 10 Azs 266/2020-24, ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-24 nebo ze dne 22. 2. 2021, č. j. 3 Azs 55/2020-32, případně rozsudek zdejšího soudu ze

dne 30. 3. 2021 č. j. 13 A 8/2021-19. Zvolená délka zajištění proto nemusí být nutně nepřiměřená.

24. Soud též nepřisvědčuje žalobci, pokud namítal, že bylo nezbytné rozebrat, v kolika případech se ztotožnění cizince a zajištění náhradního cestovního dokladu v případě spolupráce s Marockým královstvím nepodařilo, když postačuje, že u některých cizinců bylo úspěšného ztotožnění a vystavení náhradního cestovního dokladu dosaženo, zde je klíčové, že správní vyhoštění potenciálně možné je (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Stejně tak namítal-li žalobce, že není zřejmé, z čeho žalovaný usuzuje na skutečnost, že Velvyslanectví Marockého království bude spolupracovat, žalovaný zde správně vycházel ze sdělení ŘSCP ze dne 7. 12. 2021, kde ŘSCP odkazuje na poznatky ze své praxe.
25. K tvrzení žalobce, že neuvedl při pohovoru, že oba rodiče zemřeli, že šlo o nesprávný překlad a žalobce byl k podpisu protokolu nucen tlumočnickem, toto se soudu nejví pravděpodobné, když žalobce záměrně nepravdivě uváděl i své jméno a datum narození, s cílem požívat zvýšenou ochranu nezletilců, informaci, že rodiče zemřeli, resp. že je nemá, žalobce uvedl jak při výsledku dne 7. 9. 2021, tak při výsledku dne 17. 9. 2021, za přítomnosti různých tlumočnicků, dále byl seznámen dne 17. 9. 2021 za přítomnosti tlumočnicka se zněním žádosti o zjištění totožnosti, kde je informace o zemřelých rodičích uvedena též, ani zde žalobce nic nenamítal. Pro posouzení věci to nadto není klíčové.
26. Obecné odkazy žalobce na porušení zákonných ustanovení bez vymezení konkrétního obsahu nepředstavují řádný žalobní bod (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2019 č. j. 9 As 106/2018-28).
27. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46).
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, ale žádné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.